

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. N. P.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, zastoupený Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007, č.j. MHMP 107561/2007, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2009, č. j. 3 Cad 47/2007 – 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 13. 4. 2007, č.j. MHMP 107561/2007, a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 19. 2. 2006, č. j. ODSPP/2006/826/ŠM, kterým prvoinstanční správní orgán nepřiznal žalobci jednorázovou dávku sociální péče na období měsíce října 2006, a toto rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce dne 31. 10. 2006 požádal Městskou část Praha 11, Úřad městské části, odd. dávek sociální péče a pomoci, o poskytnutí dávky sociální péče občanům, kterým nelze zajistit zaměstnání. Usnesením ze dne 21. 11. 2006 byl žalobce vyzván, aby sdělil termín, kdy bude možno provést v jeho bytě sociální šetření majetkových poměrů, a to do 8 dnů od doručení výzvy. V této výzvě byl rovněž poučen o tom, že pokud tak neučiní, může být dle § 7 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti (dále jen „zákon o sociální potřebnosti“), jeho žádost zamítnuta.

Přípisem ze dne 9. 1. 2007 byl žalobce poučen o právu účastníka vyjádřit se ke všem podkladům před vydáním rozhodnutí.

Dne 31. 1. 2007 doložil žalobce správnímu orgánu prvního stupně doklady o bezvýslednosti soupisu z období od 2. 2. 2006 do 7. 9. 2006, podle nichž soudní exekutor opakovaně dospěl k závěru, že na adrese žalobce se nenacházejí žádné postižitelné věci, které by mohly být prodány. Žalobce při jednání uvedl, že vzhledem k těmto skutečnostem je další šetření v jeho bytě nadbytečné.

Dne 19. 2. 2007 rozhodl správní orgán, jak bylo uvedeno výše s odůvodněním, že žalobce neoznámil termín pro sociální šetření ve stanované lhůtě.

Podané odvolání žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce podle něj neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče, neboť přes výzvu správního orgánu neoznámil termín pro provedení sociálního šetření. K odvolacím námitkám nebylo podle žalovaného možno přihlídnout.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k závěru o důvodnosti podané žaloby. Soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 122/2008, 3 Ads 133/2008 a 6 Ads 96/2008. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze z ustanovení zákona o sociální potřebnosti dovodit bezpodmínečnou nutnost provedení sociálního šetření v bytě žadatele o dávku v každém správním řízení za všech okolností. Šetření tedy není jediným způsobem, jak ověřit, zda si žadatel nemůže zvýšit příjem prodejem nebo jiným využitím vlastního majetku ve smyslu § 1 odst. 3 písm. c) zákona o sociální potřebnosti. Toto platí obzvláště v případech, kdy již úřad místní šetření provedl, případně jsou mu majetkové poměry žadatele známy z předchozí úřední činnosti a s ohledem na celkové okolnosti případu je zřejmé, že jeho poměry se nijak zásadně nezměnily.

S ohledem na uvedené bylo podle soudu nutno přisvědčit v projednávané věci žalobci, neboť během správního řízení předložil protokoly o bezvýslednosti soupisu sepsané na místě žalobcova pobytu vždy se stejným výsledkem, a to že soupis nebyl vykonán, neboť nebyly nalezeny postižitelné movité věci. Přestože tyto listiny byly získané v jiném řízení, prokazují tytéž skutečnosti, které jinak správní orgán ověřuje cestou místního šetření. Jelikož soudní vykonavatel i správní orgán zjišťují, jakými movitými věcmi je vybaven žalobcův byt a s ohledem na zásadu hospodárnosti, bylo povinností správního orgánu přihlídnout k těmto důkazům, zabývat se jimi a odůvodnit, co bylo možné z těchto důkazů pro danou věc vytěžit. Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které uplatnil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). S rozhodnutím městského soudu v Praze nesouhlasí, neboť má za to, že pokud požadoval po žalobci sdělení termínu sociálního šetření, činil tak odůvodněně a plně v souladu s § 7 odst. 1 a 2 zákona o sociální potřebnosti a dále ve smyslu § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Žalovaný má za to, že postupoval správně, pokud trval na konání místního šetření v bytě žalobce, neboť navíc ze strany majitele družstva – tj. majitele nemovitosti, ve které se nachází byt, jenž žalobce užívá – bylo důvodné podezření, že žalobce svůj velký byt pronajímá, což by bylo v rozporu se zákonem o sociální potřebnosti.

Žalobce byl v rámci správního řízení vyzván, aby do 8 dnů od doručení oznámil termín, ve kterém bude možné provést v jeho bytě sociální šetření, přičemž byl upozorněn na možné důsledky, pokud tak neučiní. Výzvu žalobce převzal dne 14. 12. 2006, avšak termín šetření nesdělil, tedy ve smyslu § 7 zákona o sociální potřebnosti neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče.

Žalovaný má za to, že odůvodnění napadeného rozsudku trpí vadou spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, neboť odkazuje zcela na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a nezohledňuje přitom konkrétnosti daného případu, totiž posouzení potřebnosti konání sociálního šetření v místě bydliště žalobce správním orgánem prvního stupně s poukazem na možnost pronájmu bytu žalobcem. Napadený rozsudek je tak podle žalovaného nezákonný a nepřezkoumatelný, proto jej navrhl zrušit a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 4. 1. 2010. Dle jeho názoru je s podivem, že stěžovatel vůbec kasační stížnost podal, když soud rozhodl na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která svědčila žalobci. Již z této skutečnosti podle žalobce vyplývá, že správní orgán nepostupuje v souladu se zásadou hospodárnosti, tj. bez zbytečného zatěžování občanů a organizací, jakož i soudů (§ 3 odst. 3 správního řádu). Nadto vynakládá několikanásobně vyšší částky za služby advokátní kanceláře, než je výše souzené dávky sociální péče.

Výtka, podle níž soud nezohlednil konkrétní okolnosti daného případu, není podle jeho názoru opodstatněná. Ve věci sp. zn. 3 Ads 133/2008 se jednalo o dávku za září 2006, v projednávané věci se jedná o dávku za říjen 2006. Rozdíl je tedy jeden měsíc, a v mezičase tudíž nemohlo dojít k zásadním změnám od předešlého stavu.

Tvrzení o možnosti pronájmu bytu žalobcem se v argumentaci stěžovatele objevuje poprvé teprve v kasační stížnosti. Ani jedno z žalovaných správních rozhodnutí se o tomto nikterak nezmiňuje a stěžovatel jej neuvedl ani při jednáních dne 5. 5. 2009 a 13. 10. 2009. Jako kasační důvod lze přitom uvést jen důkazní prostředky, které byly uplatněny v řízení před soudem prvního stupně. Věcně se podle žalobce jedná o pomlouvačný a ničím nepodložený výmysl. Kdyby žalobce svůj byt skutečně pronajímal, bylo by to hodnoceno

jako hrubé porušení povinností vyplývající ze smlouvy o nájmu bytu a majitel by se jistě obrátil na soud s návrhem na výpověď z nájmu bytu, což se nestalo.

Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a žalobci přiznal náklady řízení ve výši 604 Kč (cesty MHD po Praze za účelem konzultace s advokátkou a na podatelnu soudu; úkon právní služby podle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu stěžovatelem uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Městský soud v Praze v daném případě vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména pak z rozhodnutí ze dne 19. 2. 2009, č. j. 3 Ads 133/2008 - 70, www.nssoud.cz. Tato věc se týkala konkrétně žalobce a skutkově je prakticky identická s projednávanou věcí. Žalobce byl vyzván ke sdělení termínu sociálního šetření, namísto toho předložil správnímu orgánu tři protokoly soudního exekutora o bezvýslednosti soupisu dosvědčující, že v bytě žalobce nebyly v relevantním období nalezeny movité věci postižitelné výkonem rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dovodil, že šetření v bytě žadatele o dávku není jediným způsobem, jak prokázat skutečnosti jeho prostřednictvím zjišťované a že předložené důkazy měly být v řízení před správním orgánem zohledněny. (V podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění napadeného rozsudku, resp. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu.)

Kasační námitka, podle níž Městský soud v Praze rozhodl „pouze“ podle judikatury Nejvyššího správního soudu a nezohlednil konkrétní okolnosti daného případu je tedy zjevně neoprávněná, neboť rozhodnutí, na které Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku odkázal a z jehož závěrů při svém rozhodnutí vyšel, je skutkově totožná s projednávanou věcí.

Opřel-li pak stěžovatel svou kasační stížnost – vedle projevu přesvědčení o zákonnosti svého postupu – zejména o tvrzení, podle něhož nelze vyloučit, že žalobce svůj byt pronajímá, lze k tomu pouze uvést, že toto tvrzení uplatnil stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, neuvedl ji tedy ani ve svém rozhodnutí ani v řízení před soudem, nelze tedy vytýkat Městskému soudu v Praze jako vadu řízení, že se touto otázkou nezaobíral.

Napadený rozsudek tedy netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a není ani nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pouze formou poznámky *obiter dictum* vyjadřuje Nejvyšší správní soud důvodnou pochybnost o účelnosti vynakládání veřejných prostředků, resp. hospodárnosti jednání stěžovatele, pokud se za výše popsané procesní situace rozhodl brojit proti rozhodnutí Městského soudu v Praze kasační stížností a ještě k jejímu podání zplnomocnit zástupce z řad advokátů.

Ze všech důvodů, jež byly uvedeny výše dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalobce měl ve věci plný úspěch, své náklady ve vyjádření ze dne 4. 1. 2010 vyčíslil ve výši celkem 604 Kč, vynaložení těchto nákladů ovšem žádným způsobem nedoložil, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu těchto nákladů nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. dubna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu